

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: st. prot. sąd. Barbara Janiszewska – Górka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda w Poznaniu Aleksandry Łanieckiej

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2023 r.

sprawy **T. M.**

oskarżonego z art. 220 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 26 października 2022 r., sygn. akt VI K 122/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa orzeczoną w punkcie V nawiązkę do 100.000 (stu tysięcy) złotych.
1. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 40 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 227/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań –Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 października 2022 r., sygn. akt VI K 122/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, iż przez zaniechania oskarżonego doszło do zdarzenia z dnia 22 lipca 2021 r., które rzekomo pozostawało w bezpośrednim związku z zaniechaniem zasad i bezpieczeństwa higieny pracy i nieumorzenie postępowania, a w konsekwencji naruszenie art. 220 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk podczas gdy czyn oskarżonego nie zawierał znamion przestępstwa, jako że przestępstwo z art. 220 § 1 kk może popełnić osoba odpowiedzialna za bezpieczeństwo i higienę pracy a dodatkowo musi pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. Pokrzywdzony samowolnie przysunął przytwierdzony na stałe pulpit sterowniczy zbyt blisko stanowiska pracy, co stanowiło bezpośrednią przyczynę zdarzenia z dnia 22 lipca 2022 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrońcy sprowadzał się do stanowiska, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał aby oskarżony T. M. miał ponieść		

odpowiedzialność za zarzucone mu kumulatywnie przestępstwa. Uznając, że oskarżony naruszył obowiązki bezpieczeństwa i higieny pracy, apelujący jednocześnie wyraził stanowisko, że nie można mu przypisać obiektywnego związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem tych obowiązków a skutkiem w postaci bezpośredniego narażenia pokrzywdzonego na niebezpieczeństwo. Jednak autor apelacji nie dokonał prezentacji żadnych dowodów na potwierdzenie swojej tezy. Punktem wyjścia do rozważań w zakresie podniesionego zarzutu była zatem kontrola prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Bez wątplenia bowiem należyta ocena dowodowa stanowiła bazę dla dokonania bezbłędnych ustaleń faktycznych.

W związku z powyższym Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że Sąd wydający zaskarżony wyrok przeprowadził postępowanie dowodowe w pełni prawidłowo, w rozsądny, wyważony sposób, uwzględniając zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz stosując się do zasady swobodnej oceny dowodów. Znamiennym jest, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia dokładnie wymienił wszystkie dowody, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy jego zdaniem nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy po kontrolnym przeanalizowaniu akt sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym

by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego. Podstaw ku temu nie dostarczył obrońca oskarżonego, który w sposób nawet czasami oderwany od większości dowodów zgromadzonych w sprawie utrzymywał, że oskarżony nie ponosi odpowiedzialności za narażenie pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Według reguł postępowania odwoławczego gołosłowne podnoszenie zarzutu, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcia się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący przedstawił jedynie własny, odmienny od Sądu I instancji stan faktyczny, nie respektując wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, Legalis nr 1922670).

Podjęte przez skarżącego kwestionowanie działań Sądu Rejonowego nie mogło być skuteczne skoro pominął on milczeniem niekorzystne dla podsądnego dowody, jak choćby

dokumenty z kontroli przeprowadzonych przez Państwową Inspekcję Pracy Inspektorat Pracy w P. w zakładzie pracy P.P.H. (...) s.c. w L. po wypadku z udziałem pracownika D. V., zeznania kontrolera PIP R. L. oraz opinię biegłego sądowego z zakresu BHP J. Ł., pisemną oraz ustną złożoną na rozprawie w dniu 17 października 2022 r., czy zeznania samego pokrzywdzonego D. V.. Co znamienne, obrońca nie kwestionował w zasadzie powyższych dowodów, a przecież wynikało z nich, a zwłaszcza z opinii biegłego z zakresu BHP, że pracodawca – oskarżony, jako odpowiedzialny za bezpieczeństwo i higienę pracy w zakładzie dopuścił do użytkowania maszyny, tj. walcarki do płaskowania WC – 450 nie spełniającej minimalnych wymogów BHP, co jak zasadnie przyjęto w zaskarżonym wyroku, pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym poważnym w skutkach wypadkiem przy pracy. W szczególności części ruchome maszyny nie były zabezpieczone, wyłącznik awaryjny nie powodował rozsunięcia się walców i nie włączał się bieg wsteczny, a panel sterujący znajdował się na ruchomym wysięgniku, w strefie niebezpiecznej, przy czym nawet strefa ta nie była oznaczona. Dopuszczenie pokrzywdzonego do pracy na tej maszynie z obciążeniem go dodatkowymi obowiązkami tego dnia, przy zmniejszonej przestrzeni do pracy spowodowanej remontem sąsiedniej maszyny naraziło go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia oraz pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem jakemu uległ w/wym pracownik. Przy uwzględnieniu

powyższych okoliczności wskazany w apelacji test *conditio sine qua non* wypada dla oskarżonego jednoznacznie negatywnie. Gdyby bowiem należycie zadbał o stan bezpieczeństwa pracy na tej maszynie – walcarce do płaskowania WG- 450 pokrzywdzony wiedziałby, że panel sterujący znajduje się w strefie niebezpiecznej, a jeśli podczas pracy znalazłby się w obszarze ruchomych elementów (walców), zabezpieczenia zamontowane na tym urządzeniu uniemożliwiłyby wciągnięcie części ciała tego pracownika. Takich zabezpieczeń tymczasem zabrakło. Biegły J. Ł. wskazał jednoznacznie w swojej opinii, że nie było zabezpieczenia ruchomych części maszyny przez osłony lub inne urządzenia ochronne, które zapobiegłyby dostępowi do strefy zagrożenia lub zatrzymywałyby ruch części niebezpiecznych (k. 211). Pracodawca powinien zadbać aby w sytuacji gdy ktoś włożył rękę między walce to przy rozsunięciu nie byłaby zgnieciona, a przy cofaniu zostałaby uwolniona. Biegły wypowiedział się także na temat tzw. kołyski umieszczonej nad walcami, której notabene nie było w dniu wypadku tylko w czasie oględzin wykonywanych przez biegłego, stwierdzając że nie zmniejszało to niebezpieczeństwa wkręcenia ręki między walce, gdyż osłonę zamontowano nad nimi. Według biegłego ta kołyska nad walcami to nie było właściwe urządzenie zabezpieczające (vide: opinia ustna k. 371). Wskazania z apelacji, że „kołyska” to wyłącznik znajdujący się w zasięgu ręki pokrzywdzonego, którego mógł użyć, ujawnia niepełną wiedzę aktową skarżącego. Natomiast istniejący wyłącznik awaryjny jak wykazało sprawdzenie

jego funkcjonowania, nie pomógłby pokrzywdzonemu uratować palców, które były wkręcane między walce maszyny.

Ponadto, Sąd Okręgowy krytycznie ocenił argumentację obrońcy na temat zachowania pokrzywdzonego, która bazowała na ustaleniu, że pulpit sterujący tej walcowni był trwale przykręcony przez pracodawcę, a to pracownicy wrywali go lub odkręcali aby go mieć na wyciągnięcie ręki. W zarzucie wskazano wręcz, że pokrzywdzony samowolnie przysunął przytwierdzony na stałe pulpit sterowniczy zbyt blisko stanowiska pracy. Takiego ustalenia faktycznego być nie mogło, gdyż akurat ta maszyna miała ruchomy panel, odnośnie którego nie było żadnych wyraźnych zaleceń co do utrzymywanie jego położenia w czasie wykonywania prac przy tej walcarce. Wynika to jednoznacznie z kontroli PIP dokonywanej w miesiącach lipiec-wrzesień 2021 r. Co istotne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, w instrukcji bhp obsługi tej walcarki nie ma nic na temat bezpiecznego sposobu umieszczania pulpitu sterującego maszyną, w jakiej pozycji i w jakim miejscu powinien się on znajdować. Również z zeznań pokrzywdzonego pracownika wynikało, że panel ten mógł on przesuwać i nie było tam w żaden sposób zaznaczone gdzie ze względów bezpieczeństwa nie powinien się on znaleźć. Przeszkolenie z zasad bezpieczeństwa i higieny pracy jakie przeszedł D. V. nie obejmowało okoliczności dotyczących umiejscowienia panelu sterującego walcarki. W tej sytuacji wiarygodnie brzmiały zeznania pokrzywdzonego, iż

nie zdawał sobie sprawy z zagrożenia gdy dla przyspieszenia liczących tego dnia danych mu do wykonania prac przysunął panel sterujący bliżej ruchomych elementów tej maszyny. W temacie dowodowego potwierdzenia zawinienia oskarżonego należy jeszcze odwołać się do wyników kontroli Państwowej Inspekcji Pracy w P.P.H. (...) s.c. w roku 2016, gdy także tą maszynę zakwestionowano jako nieposiadającą odpowiednich zabezpieczeń, a następnie służba BHP oskarżonego niesłusznie wydała pozytywną opinię co do dostosowania jej do zasad bezpieczeństwa (w skład komisji wchodził też sam T. M.). Jak wynika z art. 9 § 1 kk w przypadku zamiaru ewentualnego sprawca godzi się z konsekwencją, a do jego przypisania wymagane jest ustalenie, iż sprawca zdawał sobie sprawę z wysokiego (istotnego) prawdopodobieństwa popełnienia czynu zabronionego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. akt IV KK 143/18, Legalis nr 1969735; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt III KK 109/21, Legalis nr 2690538). Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd Okręgowy nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ustaleniu przez Sąd I instancji, że T. M. działał przy popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa z art. 220 § 1 kk umyślnie i zdaniem Sądu odwoławczego, co najmniej w formie zamiaru ewentualnego. Natomiast już skutek w postaci spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego pod postacią istotnego zniekształcenia ciała (prawa dłoń) objęty był winą nieumyślną, stąd właściwie przyjęty

w zaskarżonym wyroku § 2 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk.

Sąd odwoławczy uznał, że apelujący, w sposób jednostronny i wybiórczy skupił się na zachowaniu samego pokrzywdzonego D. V., chcąc przekonać, iż zasadniczą przyczyną wystąpienia wypadku było jego niewłaściwe postępowanie, tj. to że nie przestrzegał podstawowych zasad bezpieczeństwa i higieny pracy podczas pracy przy stanowisku walcarni - 450 i poprzez przesunięcie pulpitu sterującego w taki sposób, że podczas włączania i wyłączania maszyny pracownik znajdował się w strefie niebezpiecznej. Zdaniem Sądu II instancji w świetle naprowadzonych powyżej okoliczności stanowisko obrońcy w tym zakresie było nieprzekonujące i nie podważało skutecznie niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy. Oczywiście nieuwaga pracownika wystąpiła i była czynnikiem, który bezpośrednio doprowadził do zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Jednak tego typu ludzkiemu czynnikowi powinien już profilaktycznie zaradzić pracodawca stwarzając warunki pracy bezpiecznej. Przypomnieć zaś trzeba, iż do znamion przestępstwa określonego w art. 220 § 1 kk należy już samo narażenie pracownika na niebezpieczeństwo bezpośrednie i konkretne, a więc taką sytuację, w której niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu grozi niezwłocznie. O przyczynieniu się pokrzywdzonego, które mogłoby rzutować na umniejszenie winy sprawcy można zaś w zasadzie mówić gdy było to zachowanie nieprawidłowe oraz miało charakter znaczący. W przedmiotowej sprawie

takie przyczynienie się nie miało miejsca. Wynikało to już w zasadzie jasno i logicznie z opinii biegłego z zakresu BHP, którego zapytano o to czy pokrzywdzony prawidłowo wykonywał czynności na swoim stanowisku pracy. W odpowiedzi, nie budzącej wątpliwości pod względem tak rzetelności jak i obiektywizmu, wynikało, iż biegły nie stwierdził aby D. V. nie stosował się do zaleceń pracodawcy. Pokrzywdzony także wskazywał, że oskarżony nie miał zastrzeżeń do jego pracy. Przy czym sam bezskutecznie domagał się odciążenia go z ilości nałożonych na niego obowiązków i sygnalizował to właśnie podsądnemu T. M.. Zbagatelizowanie całej sytuacji przez oskarżonego w żadnym razie nie powodowało przerzucenia ciężaru odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na pokrzywdzonego pracownika. Przyszło mu bowiem wykonywać pracę przy maszynie z ruchomymi elementami bez praktycznie żadnego skutecznego zabezpieczenia, bez wydzielonej strefy niebezpiecznej, gdzie widziałby wyraźnie kiedy jego ostrożność przy maszynie powinna się zdecydowanie zaostrić. Obsługującemu tą konkretną walcarkę WG - 450 dano też możliwość przesuwania panelu sterującego, bez wyznaczenia gdzie ma się on znajdować aby mógł przy nim bezpiecznie operować. Pomocne w tym zakresie nie były także poprzedzające dopuszczenie go do pracy przy tej maszynie szkolenia z zakresu BHP.

Na marginesie należało stwierdzić, iż zgłoszenie przy okazji tego zarzutu naruszenia art. 220 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk nie było prawidłowe procesowo. Podnosząc bowiem

zarzut z tej kategorii nie można zapominać, że zarzut obrazy prawa materialnego dotyczący kwalifikacji prawnej przypisanego sprawcy czynu można podstawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Postawienie tego zarzutu w sytuacji, gdy obrońca kwestionował ustalenia faktyczne jest niedopuszczalne (nieskuteczne) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa 115/18, Legalis nr 1880453).

Mając powyższe na względzie, a także fakt jednoczesnego podważania przez obrońcę ustaleń faktycznych dotyczących zasadności przypisania T. M. sprawstwa za czyn art. 220 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, omówienie tego zarzutu ograniczono do kwestii błędnych ustaleń faktycznych oraz, jak wyżej wskazano, kwestii prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wniosek

Uchylenie wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny sygn. akt VI K 122/22 i umorzenie postępowania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy wyciągnął całkowicie słuszne wnioski z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym zwłaszcza mając na uwadze opinię biegłego

z zakresu BHP i na tej podstawie prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie. To zaś skutkowało zasadnym przyjęciem, że swoim zachowaniem oskarżony T. M. wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona zarzucanych mu przestępstw, składających się na jeden czyn zabroniony, opisany w zaskarżonym wyroku.

Twierdzenia przeciwne apelującego obrońcy okazały się nieskuteczne. Gdyby zaś było inaczej to należałoby się spodziewać zmiany zaskarżonego i uniewinnienia podsądnego, a nie mylnie tu skonstruowanego wniosku o umorzenie postępowania. W związku z tym zachęca się autora apelacji do uważniejszej analizy przepisu art. 414 § 1 zd. 2 kpk.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego:</u></p> <p>Naruszenie przepisów postępowania poprzez niezastosowanie art. 17 § 1 pkt 2 kpk podczas gdy wobec braku związku przyczynowo skutkowego i bezpośredniego zawinienia oskarżonego nie można mu przypisać winy zarzucanego czynu, a postępowanie winno być umorzone.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten jest całkowicie zbędny albowiem całość kwestionowanych okoliczności została już przez apelującego zawarta w pierwszym z nich, który został kompleksowo omówiony w pkt. 3.1. Z tego tutaj bardzo ogólnikowo sformułowanego		

zarzutu nie wynika nic nowego co wymagałoby dodatkowego odniesienia się przez organ II instancji.		
Wniosek		
Uchylenie wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny sygn. akt VI K 122/22 i umorzenie postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezprzedmiotowości zarzutu również związany z nim wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie; poza tym wniosek procesowo był nieprawidłowy, gdyż sprawa była już przez sąd I instancji rozpoznawana na rozprawie (art. 414 § 1 zd. 2 kpk).		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<u>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</u> Obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 167 w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk przez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka Y. V., podczas gdy zeznania tego świadka mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie środków kompensacyjnych i w żaden sposób wniosek ten nie zmierzał do przedłużenia postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Okręgowy nie uznał zasadności tego zarzutu, zgadzając się z Sądem Rejonowym co do oddalenia zgłoszonego w tym zakresie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniosku dowodowego. Jak wynika z akt sprawy oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji konsekwentnie przyznał wszystkie okoliczności podawane przez oskarżyciela posiłkowego dotyczące negatywnych skutków życiowych, zdrowotnych, w tym w sferze psychicznej, spowodowanych doznanymi obrażeniami ciała, deformacji prawej ręki i ograniczeniami w znalezieniu pracy. Wiarygodne w tym zakresie były zeznania pokrzywdzonego D. V. podparte w dużej mierze dokumentami z leczenia i rehabilitacji. Dlatego też podkreślanie, iż wnioskowany świadek to zamieszkująca z pokrzywdzonym żona, która posiada wiedzę na temat skutków jakie dla niego wyniknęły z wypadku przy pracy nie było przekonujące. Najlepiej wiedział bowiem o wszystkim sam pokrzywdzony, który został na te również okoliczności dokładnie przesłuchany. Oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka Y. V. nie powodowało zatem jak twierdził pełnomocnik, ani niepełnych ustaleń faktycznych ani w efekcie nie miało wpływu na wysokość orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci nawiązki, która została podwyższona z innych przyczyn.</p> <p>Apelujący przypominając w apelacji krzywdy jakich doznał</p>	

pokrzywdzony w wyniku wypadku przy pracy w dniu 22 lipca 2021 r. nie wskazał na żadne takie okoliczności, które by faktycznie nie zostały już ustalone przez Sąd Rejonowy. Warto wskazać w tym miejscu, że oddalenie wniosku dowodowego jest zasadne wówczas, gdy przyjęto już za udowodnioną tezę prezentowaną we wniosku dowodowym strony, a wnioskowany dowód miałby to jedynie jeszcze raz potwierdzić (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 1974 r., V KR 295/74, OSNKW 1975, Nr 1, poz. 9). Sąd Okręgowy uważa zatem, iż nie było potrzeby udowadniania za pomocą kolejnego dowodu tego, co – wedle już istniejących ustaleń – jest: po pierwsze niesporne, po drugie – zgodne z tezą dowodową złożonego wniosku. W tej sytuacji argumentacja skarżącego co do kwestii przedłużania postępowania jako przesłanki oddalenia wniosku traciła rację bytu. Oczywiście dopuszczenie tego zbędnego dla orzeczenia w zakresie środków kompensacyjnych dowodu niepotrzebnie wydłużyłoby proces o tę czynność.

Wniosek

Uzupełnienie przewodu sądowego i przeprowadzenie dowodu w postaci przesłuchania świadka Y. V. na rozprawie apelacyjnej z udziałem tłumacza języka rosyjskiego, gdyż w/wym nie włada językiem polskim

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Nie stwierdzono podstaw aby podzielić stanowisko apelującego i uwzględnić powyższy wniosek

Jego bezzasadność polegała na tym, że Sąd I instancji przede wszystkim prawidłowo za zbędne uznał przesłuchanie świadka na okoliczności, które zostały już wykazane innymi dowodami (art. 170 § 1 pkt 2 kpk). W drugiej kolejności celnie organ sądowy zauważył, że przeprowadzenie tej czynności procesowej powodowałoby nieuzasadnione przedłużenie postępowania w sprawie (art. 170 § 1 pkt 5 kpk).

W związku z negatywną oceną powyższego wniosku dowodowego, jego ponowienie w postępowaniu apelacyjnym (str. 2 apelacji) również nie spotkało się z aprobatą tutejszego Sądu Okręgowego. Skarżący nie wykazał aby od czasu wyrokowania przez Sąd I instancji, okoliczności o których ustalenie zabiegał wcześniej, wymagały uzupełnienia w ramach postępowania dowodowego. Dane w aktach sprawy na temat rozmiaru krzywd, jakie spotkały pokrzywdzonego D. V. w związku z wypadkiem przy pracy w P.P.H. (...) s.c. stanowiły zatem wystarczające zaplecze by dokonać kontroli instancyjnej wyroku w zakresie orzeczenia o środkach kompensacyjnych, co będzie jeszcze poniżej przedmiotem rozważań w związku z innymi zarzutami odwoławczymi wniesionymi przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Lp.	Zarzut	
3.4.	<u>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść skarżonego wyroku a polegający na niepełnym i w konsekwencji nieprawidłowym ustaleniu rozmiaru szkody i krzywdy wyrządzonej oskarżycielowi posiłkowemu inkryminowanym czynem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Celem postępowania karnego, a na pewno celem o charakterze podstawowym, nie jest prowadzenie rozbudowanego postępowania dowodowego na okoliczność wysokości szkody poniesionej przez ofiarę przestępstwa. W uzasadnieniu do nowelizacji Kodeksu Karnego, która weszła w życie od dnia 1 lipca 2015 r. projektodawca zauważył, że „nie można zobowiązać sądu do prowadzenia postępowania dowodowego poza zakresem aktu oskarżenia w celu ustalenia pełnego zakresu szkody lub krzywdy ponad to, co można ustalić w postępowaniu rozpoznawczym związanym z wniesioną skargą.” W pełni zgadzając się z tą koncepcją Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska skarżącego aby w postępowaniu sądowym w I instancji doszło do tzw. „błędu braku”, aby należało rozszerzyć je dowodowo. Apelujący nie zgadzając się z tym, poza wnioskiem o przesłuchanie jako świadka żony pokrzywdzonego, co jak wyżej wskazano było zbędne, nie zaproponował żadnych innych dowodów, które miałyby pomóc w konkretyzacji szkody materialnej oraz szkód niematerialnych powstałych po stronie oskarżyciela</p>		

<p>posiłkowego. Niepełne ustalenia faktyczne Sądu I instancji w zakresie oceny wyrządzonych mu szkód nie stanowiły zatem nieprawidłowości, którą należałoby korygować w instancji odwoławczej. Jak najbardziej słusznie Sąd Rejonowy wskazał przy tym na regulację z art. 46 § 3 kk, dzięki której w przypadku orzeczenia nawiązki na podstawie art. 46 § 2 kk można dochodzić niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego, wykazując tam, że orzeczona na rzecz pokrzywdzonego nawiązka nie pokrywa całej szkody lub nie stanowi pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku w zakresie środków kompensacyjnych poprzez orzeczenie przez Sąd obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego w wysokości 453.200 pln oraz zapłaty zadośćuczynienia za doznaną przez oskarżyciela posiłkowego krzywdę w wysokości 200.000 pln, ewentualnie poprzez orzeczenie przez Sąd nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 200.000 pln</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek został uznany za niezasadny wobec braku podstaw do uwzględnienia powyżej omówionego zarzutu, który okazał się chybiony.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3-5.</p>	<p><u>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</u></p> <p>Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 445 kc i art. 444 § 1 kc polegające na ich niezastosowaniu i w konsekwencji przyjęcie, że:</p> <p>a. brak było podstaw do zasądzenia odszkodowania w kwocie 453.200 pln wobec braku podjęcia innych działań przez oskarżyciela posiłkowego poza uzyskaniem odpowiedzi na zapytanie w przedmiocie przygotowania protezy dla oskarżyciela posiłkowego,</p> <p>b. na wysokość kwoty ustalonej przez Sąd tytułem nawiązki ma wpływ sytuacja majątkowa oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut został uznany za nietrafny w części odnoszącej się do nieorzeczenia przez Sąd I instancji od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego odszkodowania w wysokości 453.200 zł na zakup zaopatrzenia ortopedycznego – mioelektrycznej częściowej protezy ręki (4 palce). Przedstawiona w tym zakresie w pisemnym uzasadnieniu argumentacja Sądu Rejonowego jest logiczna, racjonalna i jako taka zasługiwała na uwzględnienie ze strony Sądu II instancji. Nie kwestionując co do zasady potrzeby posiadania tego rodzaju protezy przez pokrzywdzonego, w niniejszym procesie ze strony oskarżyciela posiłkowego nie</p>		

przedstawiono takich dokumentów, które pozwalałyby na niebudzące wątpliwości ustalenie, że wskazana kwota 453.200 zł (wcześniej była to suma niższa – 418.347,56 zł, według kosztorysu z dnia 7 marca 2022 r., k. 261) jest ostateczną i że faktycznie jej wydatkowanie jest konieczne aby tego typu protezę dla pokrzywdzonego wykonać. Sąd Okręgowy zauważa, że w sprawie przedstawiono ofertę jednego producenta (...) sp. z o.o., a nie można wykluczyć, że konkurencyjna pracownia wykonałaby protezę tej samej jakości po niższej cenie. Ponadto, patrząc już tylko na dwa kosztorysy firmy (...) sp. z o.o. w aktach sprawy nasuwa się refleksja o zmieniających się cenach wraz z upływem czasu oraz, że ostatnia oferta z dniem 31 grudnia 2022 r. także straciła ważność, a żadnych nowych na etapie postępowania apelacyjnego nie przedstawiono.

Apelujący zasadniczo ma rację powołując się na przepis art. 444 § 1 kc, który pozwala na zasądzenie odszkodowania z góry za koszty jeszcze nie poniesione, co jest bardzo istotne zwłaszcza w przypadku gdy pokrzywdzony nie ma środków finansowych aby szkodę naprawić we własnym zakresie. Jednak aby sąd karny wydał takie orzeczenie w chwili wyrokowania musi istnieć szkoda, o której naprawienie chodzi i to w wykazanej, ustalonej wysokości. W przedmiotowej sprawie zaś szkoda majątkowa (koszt protezy) została jedynie oszacowana, nie jest ona ostateczna i pewna do wydatkowania. Trzeba przy tym pamiętać, iż orzekając w zakresie środka kompensacyjnego uregulowanego w art. 46 § 1 kpk sąd karny stosuje przepisy prawa cywilnego, w tym m.in. art. 6 kc, z którego wynika, iż

ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (por. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz. Wydanie V, Lex; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 269/00, Lex nr 74459; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 kwietnia 2017 r., II AKa 32/17, Legalis nr 1618020). Również ustalenie w sposób zbiektywizowany sumy odpowiedniej do rozmiarów krzywdy pokrzywdzonego nie było łatwym zadaniem, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że orzeczenie środka kompensacyjnego z tego tytułu nie ma prowadzić do wzbogacenia się ofiary przestępstwa. Sąd Okręgowy uważa zatem, że słusznym posunięciem ze strony Sądu Rejonowego było sięgnięcie po środek kompensacyjny w postaci nawiązki na podstawie art. 46 § 2 kk, która stanowi swoisty „surogat” rozstrzygnięcia o odszkodowaniu oraz zadośćuczynieniu. Norma art. 46 § 2 kk stanowi bowiem, że sąd może orzec o nawiązce jedynie wówczas, gdy rozstrzygnięcie o odszkodowaniu lub zadośćuczynieniu jest „nadmiernie utrudnione”. Tak więc orzeczenie nawiązki jest możliwe wtedy, gdy z uwagi na zgromadzony materiał dowodowy w procesie karnym, sąd będzie miał nadmierne trudności z właściwym zastosowaniem normy prawa cywilnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 kwietnia 2021 r., I ACa 216/21, Legalis nr 2606418). Do tej ostatniej kwestii Sąd odwoławczy ustosunkował się powyżej w pkt. 3.4.

Autor apelacji trafnie natomiast dostrzegł, że Sąd Rejonowy przy orzekaniu o środku kompensacyjnym nie powinien

kierować się sytuacją finansową oskarżonego, co jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku niestety nastąpiło. Przypomnieć zatem w tym miejscu trzeba, iż orzekane na podstawie art. 46 kk środki, w tym także nawiązka, po zmianie ustawy Kodeks karny z dniem 1 lipca 2015 r. utraciły penalny charakter. Środki te służą kompensacji szkód i krzywd, które mają swe źródło w popełnionym przestępstwie. Zasadniczo do środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za krzywdę nie stosuje się normy z art. 440 kc, a zatem nie jest możliwe miarkowanie jego wysokości sytuacją materialną sprawcy. Skoro miarkowanie kwot naprawienia szkody lub orzeczonej zamiast niego nawiązki, z powodu celów kary, właściwości i warunków osobistych sprawcy, nie jest już dopuszczalne to sytuacja materialna sprawcy czynu zabronionego nie może mieć znaczącego wpływu na wysokość orzeczanego środka kompensacyjnego. W związku z powyższym w zaskarżonej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego części orzeczenia, okolicznością która powinna zostać wyłączona jako wpływająca na wysokość nawiązki była kondycja finansowa oskarżonego T. M.. Ponadto, wysoce niesprawiedliwe byłoby zwłaszcza uzależnienie wysokości zadośćuczynienia za krzywdy jakich doświadczył pokrzywdzony od sytuacji majątkowej, życiowej sprawcy przestępstwa umyślnego (z art. 220 § 1 kk). Nie stwierdzono tutaj podstaw aby kierować się jednak zasadami współżycia społecznego z art. 440 kc, które są dopuszczalne tylko w szczególnie uzasadnionych, wyjątkowych wypadkach.

Wniosek		
Zmiana wyroku w zakresie środków kompensacyjnych poprzez orzeczenie przez Sąd obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego w wysokości 453.200 pln oraz zapłaty zadośćuczynienia za doznaną przez oskarżyciela posiłkowego krzywdę w wysokości 200.000 pln, ewentualnie poprzez orzeczenie przez Sąd nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 200.000 pln	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek końcowy apelacji przywołany powyżej zasługiwał na uwzględnienie w części, wobec potwierdzenia zasadności zarzutu apelacyjnego co do przyjęcia przez Sąd Rejonowy, iż na wysokość kwoty nawiązki ma wpływ sytuacja majątkowa oskarżonego. Żądanie podwyższenia tego środka kompensacyjnego okazało się zasadne ale Sąd odwoławczy uznał racje skarżącego do kwoty 100.000 zł, o czym będzie jeszcze mowa poniżej przy zarzucie rażącej niewspółmierności tego środka.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<u>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</u> Rażąca niewspółmierność środka kompensacyjnego w postaci nawiązki, poprzez orzeczenie nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 50.000 pln, tj. kwoty rażąco łagodnej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	w stosunku do skutków wypadku w postaci trwałego kalectwa i oszpeceń, utrzymujących się cierpień fizycznych i psychicznych, pozbawienia możliwości wykonywania pracy zarobkowej i pogorszenia prognoz na przyszłość oskarżyciela posiłkowego.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Jak wiadomo, ustawa Kodeks postępowania karnego traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Dotyczy to także wysokości orzeczonej na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki, która winna być miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, ale szczególnie rozmiaru krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu, ocenianej zwłaszcza przez pryzmat subiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 kwietnia 2021 r., II AKa 47/21, Legalis nr 2640124). Co też godne podkreślenia orzekając w	

tym zakresie, o zadośćuczynieniu sąd nigdy nie może kierować się jedynie subiektywnym stanowiskiem oskarżyciela posiłkowego, który zawsze dąży do uzyskania jak najwyższej kwoty środka kompensacyjnego często wyolbrzymiając rozmiar doznanych krzywd, ani też przekonaniem oskarżonego zaniżającego wspomniane krzywdy i oczekującego orzeczenia zadośćuczynienia w jak najniższej kwocie. Organ meriti musi w tej kwestii zachować pełen obiektywizm i samodzielnie, skrupulatnie ustalić i ocenić rzeczywisty rozmiar krzywd dla pokrzywdzonego jakie wywołało osądzone przestępstwo przypisane osobie oskarżonej

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji kształtując wymiar nawiązki na poziomie 50.000 zł dość oględnie to uzasadnił, wskazując przy tym, że miał też na uwadze sytuację materialną oskarżonego, co jak powyżej wykazano, zasadniczo było błędem. Rację miał pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w tym, że tego obiektywizmu po stronie Sądu I instancji jednak po części zabrakło. Zaznaczyć trzeba, że organ wydający zaskarżony wyrok zasadniczo dostrzegł wszystkie okoliczności jakie wpływały na rozmiar krzywdy D. V. wynikłej z powodu trwałego kalectwa i oszpeceń, utrzymujących się cierpień fizycznych i psychicznych, pozbawienia możliwości wykonywania pracy zarobkowej w dotychczasowym, nieograniczonym zakresie. Sąd Rejonowy choć miał na uwadze wszystkie wymienione wyżej okoliczności to w sposób nieprawidłowy i niedoszacowany ocenił ich wpływ na rozmiar krzywdy, jakiej

doznał pokrzywdzony, zwłaszcza z powodu nieodwracalnych skutków zdrowotnych, uciążliwości związanych z procesem leczenia, rehabilitacją pokrzywdzonego oraz pogorszenia się jego kondycji psychicznej. Zdaniem Sądu odwoławczego racjonalnie patrząc kwota 50.000 zł, na którą składa się też oszacowana szkoda majątkowa, nie odpowiada rozmiarowi tych krzywd i nie rekompensuje ich w sposób zadowalający. Dlatego też uznano w II instancji, iż odpowiednią kwotą tytułem nawiązki będzie przyznanie w tym procesie karnym sumy 100.000 zł. Taka kwota, podwojona w stosunku do należności przyznanej w zaskarżonym wyroku będzie adekwatna do rozmiaru krzywd oraz pozwoli oskarżycielowi posiłkowemu na realne działania w kierunku usprawnienia prawej ręki.

Sąd Okręgowy nie widział natomiast podstaw do podwyższenia tego środka kompensacyjnego do wysokości żądanej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, uznając, że było ona znacznie zawyżona. Należy zauważyć, że formułując takie żądania, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego kierował się przede wszystkim kryteriami subiektywnymi, a więc osobistym poczuciem krzywdy D. V., a jak już wcześniej wspomniano, okoliczność taka nie może determinować wysokości orzeczonego środka kompensacyjnego. Pokrzywdzony choć trwale oszpecony i osłabiony psychicznie po wypadku radzi sobie życiowo, nadal ma możliwość zarobkowania (po przejściu odpowiednich kursów), ma wsparcie najbliższej rodziny, a jego dalsza egzystencja może ulec polepszeniu. Należało tu także

<p>uwzględnić nieumyślny charakter skutkowego przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk za które obok art. 220 § 1 kk odpowiada oskarżony jako pracodawca pokrzywdzonego. Ponadto, jak wynika z akt sprawy oskarżony T. M. interesował się stanem zdrowia oskarżyciela posiłkowego po zaistniałym wypadku przy pracy, odwiedzał go w szpitalu i wspomagał finansowo (1.000 zł, żywność). Wreszcie, co należało także mieć na uwadze przy określaniu wysokości nawiązki, 200.000 zł to maksymalna jej wysokość możliwa do orzeczenia na podstawie art. 46 § 2 kk. Taka najwyższa kwota nawiązki, zdaniem Sądu Okręgowego zarezerwowana jest do najpoważniejszych krzywd, najcięższych oraz umyślnych przestępstw. Niniejszy przypadek do takich ekstremalnych zdarzeń nie należał.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku w zakresie środków kompensacyjnych poprzez orzeczenie przez Sąd obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego w wysokości 453.200 pln oraz zapłaty zadośćuczynienia za doznaną przez oskarżyciela posiłkowego krzywdę w wysokości 200.000 pln, ewentualnie poprzez orzeczenie przez Sąd nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 200.000 pln</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 46</p>		

§ 1 kk okazał się nietrafny, wobec braku miarodajnych podstaw do orzeczenia tych środków kompensacyjnych. Natomiast, w ocenie Sądu odwoławczego, w realiach przedmiotowej sprawy, kwota orzeczonej nawiązki w wysokości 50.000 zł okazała się rażąco niska i nie uwzględniała faktycznych następstw wynikających z czynu oskarżonego dla zdrowia i jakości życia pokrzywdzonego. Sąd II instancji przychylając się częściowo do wniosku apelującego zmienił zaskarżony wyrok w pkt V w ten sposób, że podwyższył orzeczoną od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego D. V. wysokość nawiązki do 100.000 zł (pkt 1 wyroku).

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji (poza zmianą opisaną w pkt 5.2.) utrzymano w mocy w pozostałej części.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianą opisaną w pkt 5.2.) jest całkowita niezasadność zarzutów</p>	

<p>apelacji obrońcy oskarżonego oraz części zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Kara wymierzona oskarżonemu uwzględniała należycie wszystkie dyrektywy z art. 53 § 1 i 2 kk i w żadnym razie nie była rażąco surowa.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w punkcie V w ten sposób, że podwyższono orzeczony wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci nawiązki do kwoty 100.000 zł.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd odwoławczy uznał, że rozmiar faktycznych następstw wynikających z czynu oskarżonego dla zdrowia i jakości życia pokrzywdzonego był znacznie wyższy aniżeli przyjął to Sąd Rejonowy. Konieczne okazało się więc podwyższenie wysokości orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci nawiązki do kwoty 100.000 zł. Bliższe powody takiej decyzji organ odwoławczy przedstawił w pkt 3.6. niniejszego uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego T. M. na rzecz Skarbu Państwa zwrot</p>

kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, tj. łącznie 40 zł tytułem wydatków sądowych. Na kwotę tę składało się 20 zł należne tytułem ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym; Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) oraz 20 zł za uzyskanie aktualnej karty karnej oskarżonej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (§ 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego; Dz. U. z 2014 r. poz. 861). Natomiast na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) wymierzona została oskarżonemu opłata za II instancję w wysokości 120 zł. Sąd Okręgowy w tym wypadku nie stwierdził podstaw z art. 624 § 1 kpk dla zwolnienia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego. Byłoby to zasadne gdyby wykazano, iż poniesienie tych należności byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

Na marginesie należy wskazać, że koszty sądowe uległy zmianie po wydaniu w dniu 12 maja 2023 r. postanowienia o przyznaniu kosztów dla tłumacza przysięgłego za stawiennictwo na rozprawę apelacyjną i gotowość tłumaczenia przebiegu rozprawy dla oskarżyciela posiłkowego. Jest to dodatkowa kwota 58,64 zł wydatkowana ze Skarbu Państwa, która jednak finalnie powinna obciążać oskarżonego.

7. **PODPIS**

Hanna Bartkowiak